

[Bjørn Elmquist]

sker vi alle. Det var en afgørelse, en dom, fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en britisk sag. Det skulle der altså til fra international side, før vi i Danmark kunne samle os sammen til at få vedtaget sådan en lov.

Man kan altså sige, at der trods alt over årene har været en vis fremgang for disse synspunkter, men der findes masser af eksempler på, at fagbevægelsen, eller i hvert fald dele af den, ikke er indstillet på at overholde disse regler. Man kan nævne Ragnhild Jensen-sagen fra Fyn, portørsagen fra Hjørring, HT-sagen fra det storkøbenhavnske område, brandmanden fra København og flere andre sager, som allerede er nævnt her fra talerstolen i dag.

Alle disse eksempler kommer fra det offentlige ansættelsesområde, men vi kunne også godt nævne bunker af eksempler fra det private område. Det er sjældent, at den slags sager når ud til offentligheden, på grund af hvad man kunne kalde de faktiske magtforhold. Det er noget mærkeligt, kunne man nok mene, for Dansk Arbejdsgiverforenings medlemmer. De slutter rent faktisk ikke eksklusivaftaler på grund af reglerne i hovedaftalen og DA's vedtægter, men mange arbejdsgivere lader i det daglige, som om der er eksklusivaftaler, fordi man simpelt hen ikke vil have vrøvl.

På det offentlige område kan reglerne omgås, f.eks. ved, at et fagforeningsstyret samarbejdsudvalg ikke indstiller uorganiserede til efteruddannelse eller forfremmelse. Det er den mere smarte metode, som er svær at påvise, og der er da også mange, der anfægter, at det forholder sig sådan. Bevisbyrden hviler på dem, det går ud over, så den slags mobning, eller hvad vi skal kalde det, som man allerede kender i skolerne, er svære at få has på. Der er også eksempler på, at man gennem strejker og blokader, der faktisk strider mod gældende ret, tvinger til at afskedige folk på områder, endog af stor samfundsmæssig eller livsvigtig betydning. Nogle af de konkrete eksempler, jeg var inde på før, kan anføres her.

Nu skal der ske en yderligere lovmæssig udvikling i sikring af organisationsfriheden. Vi vedtog her i Folketinget den 12. april 1988 en radikal dagsorden, hvorefter der skal gennemføres en stramning af sanktionerne ved ulovlige afskedigelser. Denne lov har statsministeren også bebudet i sit lovkatalog i oktober. Det drejer sig om en genfremstilling, og her taler vi

om øgede muligheder for genansættelse, større godtgørelse i de tilfælde, hvor det ikke kan finde sted, og en hurtigere retslig behandling.

Det er et vanskeligt område, og det ville have været bedre, om vore stærke fagforeninger i Danmark, der er nogle af de stærkeste i verden, hvis vi ser på organisationsprocenterne, havde vist mere tolerance. Vi mener i vort parti, at de danske fagforeninger har baggrund for at vise denne større tolerance, uden at de ville blive svækket derved. Tværtimod kunne forståelse og agtelse for fagbevægelsen i meget brede dele af befolkningen styrkes yderligere, hvis man forlod klassekampteoriene fra slutningen af forrige århundrede og indstillede sig på virkeligheden i Danmark eller i det skandinaviske, ja, i det funktionærsamfund, som har bredt sig i en lang række vestlige lande. Det kunne gøres gennem frivillige aftaler eller blot ved en liberal praksis. Det har imidlertid ikke kunnet lade sig gøre på LO-området, og derfor kommer nu lovgivningen lidt efter lidt.

I den radikale dagsorden fra april er det yderligere fastlagt, at vi skal indføre en lovgivning, der sikrer, at medlemmer af arbejdsmarkedets organisationer kan afslå at yde støtte til politiske partier over kontingentet; Folketingets flertal har altså udtrykt en vilje til ikke lænere at ville acceptere de såkaldte tvangsbidrag, og der skal også skabes større åbenhed omkring de politiske partiers regnskaber. Også dette er med i statsministerens lovkatalog, og om tvangsbidragene vil jeg fremhæve, at det bedste ville da være, om det blev sådan, at fagforeningsmedlemmer skal give positiv tilslutning til, at en del af deres kontingent bruges til politisk virksomhed. Der er dele af fagbevægelsen, der har startet på noget nyt, men dér er det snarere sådan, at man skal komme med en negativ indstilling; man skal sige nej, hvis man vil slippe. Det er selvfølgelig et fremskridt, men på den anden side bliver man formentlig opført i et nejsiger-kartotek, og de metoder, jeg var inde på før, hvor man risikerer at blive mobbet eller hængt ud, borger jo ikke for en særlig liberal eller tolerant indstilling på disse områder. Denne ordning, som jeg er inde på, smager noget af omgælse, og man kan da derfor stille det spørgsmål, hvor mange fagforeningsmedlemmer der har mod til at lade sig registrere som nejsigere.